

Vzgoja družbe

Sociološki pojem »družbe tveganja« močno označuje in »kontekstualizira« razvoj v okviru nedavne zgodovine industrializiranega sveta. Ta sociološki koncept, ki ga je najvidnejše elaboriral Ulrich Beck, je dandanes postal skoraj običajni pojem vsakdanjega jezika. To dejstvo kaže na določeno razumevanje sodobne realnosti v (post)industrializiranem delu sveta. Današnja realnost naj bi bila kraljestvo globoke ter odločilne gospodarske, tehnološke in hkrati družbene spremembe. Ko se je Anthony Giddens (1994) vprašal o tem, kakšen tip družbenega reda to je ali bi lahko postal, je nedoločno odgovoril, da gre za »globalno družbo, ne v smislu svetovne družbe, ampak družbe v nedefiniranem prostoru«. Giddensovo nadaljnje razvitje odgovora se dotika percepcije prihodnosti, ki neizbežno vključuje pozicioniranje mladine. Po njegovem bo treba v družbi (družbenem redu), o kateri tu govorimo, »družbene vezi pravzaprav še le narediti, namesto da bi jih podedovali iz preteklosti«. Taka hipoteza seveda terja novo definicijo razumevanja mladine (in nič manj tudi ostarelih ljudi), ko so hkrati institucije države blaginje že »transformirane«, kar ne pomeni samo tega, da jim zmanjkuje denarja. Toda vsaj ena ustanova industrijskega obdobja pridobiva pomen (pa čeprav je v nenehni krizi) in z njo se intenzivno ukvarjajo, kajti na splošno verjamejo, da prinaša rešitve za probleme mladine. Ta ustanova je šola, ki zastopa vzgojo in izobraževanje kot domnevno univerzalni odgovor na »negotovo prihodnost«. Zakaj vidimo prihodnost kot »negotovo« (bolj kot je bila?), upošteva raven bogastva in predvsem upošteva potencialne globalne ekonomije? Nekatere od pomembnih konsekvenc sodb avtorjev, kot so Aronson, Derrida in Baudrillard, izhajajoče iz njihove percepcije, izoblikovane v njihovih filozofskih konceptih, so